

Sesiunea 05: A Cincea Pecete – Rugăciunea care declanșează Judecată (Apoc. 6.9-11)

Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Pînă cînd, Stăpîne, Tu, care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului?” Fiecăruia din ei i s'a dat o haină albă, și li s'a spus să se mai odihnească puțină vreme, pînă se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, cari aveau să fie omorîți ca și ei. (Apoc. 6.9-11)

I. INTRODUCERE

- A. A cincea pecete reprezintă punctul de cotitură al cărții Apocalipsa.
- B. A cincea pecete este declanșarea unei mișcări de rugăciune care este în parteneriat cu Isus în acțiunea lui Dumnezeu de a judeca nelegiuirea. A cincea pecete este deseori înțeleasă greșit deoarece unii privesc martirajul ca evenimentul cheie al peceții. Fiecare dintre cele șapte peceți declanșează judecata lui Dumnezeu peste cei răzvrățiți.
- C. Dimensiunea judecății celei de a doua pecetei nu stă în martiraj. Martirajul ca judecată nu se înscrie în grupa judecăților din această serie. Semnificația celei de a cincea pecetei este pierdută din vedere atunci când este văzută ca martiraj. Martirajul nu este o judecată a lui Dumnezeu împotriva credincioșilor, ci un păcat săvârșit de cei răi.
- D. Când Dumnezeu ridică frâiele de peste oameni, aceștia se vor distruge unii pe ceilalți, martirajul fiind un rezultat al acestui fapt. Apoc. 19.2 descoperă faptul că râvna lui Dumnezeu pentru a-și elibera judecățile e stârnită de martiraj. Judecată divină pentru o lume păcătoasă ca **răspuns la rugăciunea în mijlocul suferinței nedrepte.**
- E. Dimensiunile judecății fiecărei pecetei cresc în intensitate pe măsură ce se descoperă. Cea de-a cincea pecete este mai severă decât a patra. A patra pecete a avut ca rezultat moartea nenaturală unei pătrimi din populația pământului.
- F. Tratatului nedrept al celor neprihăniți în urma primelor patru peceți (Apoc. 6.1-8) i s-a răspuns cu rugăciune în cer (Apoc. 6.10). Sângele sfinților are un impact dinamic stârnind o dedicare neînfricată în cadrul mișcării de rugăciune. Rugăciunea se intensifică în contextul martirajului.
- G. Mișcarea de rugăciune stârnește o frică față de mânia lui Dumnezeu (Apoc 19.15). **La momentul de față, necredincioșii nu au nici un fel de teamă de mișcarea de rugăciune.** Ei nu știu faptul că sângele martirilor va propulsa mișcarea de rugăciune la nivelul următor în Duhul. Martirajul pune în mișcare un efect de domino în Duhul în timp ce stârnește un cuib sfânt de viespi.
- H. A cincea pecete declanșează cea de-a șasea pecete, care începe o nouă ordine a judecăților în cele șapte trâmbițe și cele șapte potire ale mâniei. Primele patru peceți au fost declanșate de oamenii răi, acționând unii împotriva celorlalți. De la a șasea pecete la Armagedon, judecățile divine sunt evenimente supranaturale care nu au origini naturale.

II. MIȘCAREA DE RUGĂCIUNE A VREMURILOR DIN URMĂ: CONCERTUL DE RUGĂCIUNE ULTIM

- A. Mișcarea de rugăciune a Vremurilor din Urmă constă în convergența mijlocirii cerești a *sfinților* cu *Isus* și cu *Duhul Sfânt* (Evr. 7:25; Rom. 8:26, 34; Ps. 2:7-9; Apoc. 22:17), în combinație cu rugăciunile Bisericii (Apoc. 5.8) de pe pământ, declanșând plinătatea favorului lui Dumnezeu pentru sfinți (Dan. 7.22) și a judecăților lui Dumnezeu (Ps. 149.6-9)
- B. Mișcarea de rugăciune a Vremurilor din Urmă: ***Rugăciune pe pământ*** (Apoc. 22:17; 5:8; 8:3-4; Lc. 18:7-8; Rom. 8:26; Mt. 25:1-13; Isa. 62:6-7; 63:7-64:12; 24:14-16; 25:9; 26:8-9; 27:2-5, 13; 30:18-19; 42:10-13; 43:26; 51:11; 52:8; Ioel 2:12-17, 32; Zah. 13:9d; In. 17:21-26; Ier. 31:7; Mic. 5:3-4; Țef. 2:1-3; Deut. 4:27-31; Ps. 10:17; 72:11-14; 91:15; 102:17-20.) ***Rugăciune în veșnicie, care are loc acum*** (Apoc. 5:8-13; 6:10; 7:9-12; 8:1-6; 15:2-4; 19:1-6; Ps. 2:7-9; In. 17:21-26; Evr. 7:25; Rom. 8:26, 34; Ioel 3:16; Apoc. 4:5-11).
- C. **Premisă** – Duhul Sfânt care inspiră mijlocirea în cer va inspira aceeași mijlocire în Biserică, pe pământ astfel încât să existe o ***unitatea profundă în lucrarea de rugăciune în Vremurile din Urmă***. Cu alte cuvinte, ne vom ruga în voia lui Dumnezeu, precum în cer așa și pe pământ (Mt. 6.10). ***Lucrarea de rugăciune din cer ne ajută să pricepem lucrarea de rugăciune de pe pământ și vice-versa***. Mișcarea de rugăciune de pe pământ și din cer se oglindesc una pe alta.
- D. Cartea Apocalipsei reprezintă manualul ultim de rugăciune, în paralel cu Psalmii. Apocalipsa echipează Biserica Vremurilor din Urmă cu multe decrete mijlocitoare profetice.

III. DETALIILE CELEI DE A CINCEA PECEȚI

Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Pînă cînd, Stăpîne, Tu, care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului?” Fiecăruia din ei i s'a dat o haină albă, și li s'a spus să se mai odihnească puțină vreme, pînă se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, cari aveau să fie omorîți ca și ei. (Apoc. 6.9-11)

- A. ***El (Isus) a rupt pecetea a cincea*** – evenimentele din Dan. 7:21, 25 sunt îngăduite pentru a crea un context pentru o mișcare de rugăciune înflăcărată.
- B. ***Sub altar*** – Altarul de Aur al tămâierii din cer (Apoc. 8:3-5; 9:13; 14:17-18; 16:7) este locul în care rugăciunea ajunge în curtea cerească, după cum vedem în Dan. 7.9-10. Lucrarea de rugăciune este în conexiune cu tronul lui Dumnezeu și autoritatea de la Altarul de Aur. Lucrarea de rugăciune este centrul guvernamental al universului.
1. În cortul lui Moise erau două altare: altarul de bronz pentru jertfe și altarul de aur pentru tămâie. Altarul din cer nu este cel de bronz pentru jertfe. În cer este un singur altar, cel de Aur pentru tămâie, localizat în curtea cerească sau în templul ceresc.

2. Alte nume ale Altarului de Aur sunt *Altarul Arderilor de tot* sau *Altarul Tămâierii*
- C. ***Sufletele celor care fuseseră înjunghiați din cauza Cuvântului lui Dumnezeu*** – Cine sunt acești martiri? Martirii Vremurilor din Urmă care nu se vor lepăda de mărturia lor. A generaliza acest aspect spunând că este vorba despre toți martirii istoriei, înseamnă a ignora detaliul potrivit căruia cei care i-au persecutat sunt încă în viață, pe pământ, în momentul în care acești martiri se roagă.
- D. **Strigau cu glas tare, spunând: Până când...** -
1. Rugăciunea „Până când” este cel mai des menționată în Vechiul Testament (Zah. 1:12; Ps. 6:3; 13:2; 74:10; 79:5; 80:4; 89:46; 90:13; 94:3; Dan. 8:13; 12:6-13). Aceasta este singura rugăciune de cerere din Cartea Apocalipsei. Psalmul 79 dezvoltă această temă a izbăvirii ilustrată prin „până când” până atunci când Dumnezeu intervine în dreptate.
 2. Strigătul „până când” este un ecou din Zah. 1.12 când aceeași rugăciune a fost făcută după ce acele patru grupuri de cai au străbătut pământul pentru a aduce raportul cu privire la faptul că popoarele acre au persecutat Israelul erau în tihnă. Totuși, Dumnezeu avea să îndepărteze acea pace (Zah. 1.13-16). Aceeași cai care au străbătut pământul, mai târziu au devenit unelte ale judecății divine (Zah. 6.1-8). Acest aspect este paralel cu cei patru călăreți văzuți în Apoc. 6.1-8.
 3. Un glas tare (Apoc.5.12)
- E. **„Până când, Stăpîne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru**
1. Aceasta este rugăciunea pentru răzbunarea reputației lui Dumnezeu și a oamenilor Săi (răspunsul: Apoc. 8:3-5; 9:13; 16:7; 19:2).
 2. Isus a vorbit despre dimensiunea pământească a acestei rugăciuni din Vremurile din Urmă (Lc. 18.7-8). Conexiune clară cu Ps.79.10 „răzbunarea sângelui robilor tăi.”
 3. Dumnezeu le răspunde rugăciunii în două moduri prin declanșarea judecății și a răzbunării. Aceeași cerință este și în Apocalipsa (Apoc. 8:3-5; 9:13; 19:2). Apoc. 6.12-17 inițiază un **răspuns** specific Apoc. 6.10. În rugăciunea lor mijlocitoare, martirii Vremurilor din Urmă cer în primul rând judecata, care este tema Apocalipsei, văzută în declanșarea trâmbițelor și a potirelor. În al doilea rând cer ca Dumnezeu „să se răzbune” pe cei care i-au persecutat (Apoc. 19.2). Acest lucru se vede în mulțumirile pe care i le aduc când transformă apa în sânge (Apoc. 16.5-7)
 4. Rugăciune pentru dreptate sau răzbunare întâi pentru reputația lui Dumnezeu și apoi pentru Biserică.

5. Dreptatea nu mai poate fi provocată în timp ce rebelii biruiesc oamenii lui Dumnezeu. Aceste rugăciuni se înalță ca un protest împotriva păcatului.
- F. „PÎNĂ CÎND, STĂPÎNE, TU, CARE EȘTI SFÎNT ȘI ADEVĂRAT, ZĂBOVEȘTI SĂ JUDECI ȘI SĂ RĂZBUNI SÎNGELE NOSTRU (Apoc. 19:2, 21; 14:20; 16:7)
1. „Celor care locuiesc pe pământ” este construcția primară folosită în Apocalipsa pentru a face referire la necredincioși (folosită de 14 ori).
 2. Acești martiri s-au rugat pentru ucigașii lor, care erau încă vii în generația în care se întoarce Domnul. Cu alte cuvinte, aceștia nu sunt martirii de-a lungul istoriei, ci în mod specific, martirii uciși înainte de a se reîntoarce Isus.
 3. Martirii Vremurilor din Urmă se roagă în cer pentru cei care i-au persecutat și sunt încă vii pe pământ. Acesta nu este un strigăt pentru răzbunare personală, cu o rugăciune ca Dumnezeu să îndepărteze oamenii blestemați din pozițiile lor de influență. Cei nedeciși au însă nevoie de milă, cei care au luat o decizie permanentă să-L urască pe Dumnezeu au nevoie de judecată pentru a-și pierde pozițiile de influență astfel încât cei nedeciși să fie treziți la milă. Cele trei serii de judecată sunt manifestări ale milei pentru cei nedeciși, de vreme ce iadul este sigur pentru ei dacă nu se pocăiesc. Acest lucru este în contrast cu strigătul lui Ștefan pentru iertare și nu răzbunare (Fapte 7.60).
 4. Iubim mila sau dorim răzbunarea? Dumnezeu nu își găsește plăcerea în moartea celor răi (Ezec. 33.11). Noi nu ne bucurăm în judecata și durerea individului ci în faptul că Dumnezeu mută pe cei blestemați din pozițiile de influență
- G. Sfinții din starea cerească au numai dorințe neprihănite. De aceea, ei sunt echipați să se roage pentru declanșarea judecăților peste dușmanii lor, în loc să se roage pentru binecuvântarea lor. Dorința sfinților este ca Dumnezeu să demonstreze înaintea lumii că ei au avut dreptate, iar prigonitorii s-au înșelat. Dumnezeu își găsește plăcerea în a răsturna verdictele tribunalelor pământești (Lc. 18.7-8)
- H. Odată cu cea de-a șasea pecete, judecata începe la un alt nivel. În cadrul primelor peceti, oamenii fac rău altor oameni. Primele patru peceti sunt induse de om în timp ce Dumnezeu își îndepărtează la un anumit nivel frâul de peste oameni pentru a le permite să facă ceea ce este în inima lor. Primele patru peceti vorbesc despre faptul că omul se lipește de demoni odată ce mâna lui Dumnezeu care îi limita se îndepărtează.
1. Omul împotriva omului sub influența demonilor, duce la răspândirea martirajului. Oamenii răi își vor aduce contribuția în cadrul mișcării de rugăciune martirizând sfinții (Gen. 50.20). Declanșează un efect de domino astfel încât vor începe să ucidă oameni neprihăniți, cu o și mai aprinsă râvnă pentru crimă. Rezultatul: rata morții stârnește mișcarea de rugăciune care declanșează judecățile Vremurilor din Urmă.

2. Vărsarea sângelui neprihănit al sfinților stârnește inima de răzbunare a lui Isus (Apoc. 19.2). Apocalipsa 19.2 descrie faptul că sfinții din cer proclamă ceea ce pune în mișcare judecata lui Dumnezeu. Ei proclamă faptul că Isus s-a ridicat deoarece „au ucis sfinții”. Când necredincioșii și-au intensificat activitatea uciderii sfinților, mișcarea de rugăciune a trecut la un alt nivel.
 3. Nu înțelegem pe deplin pasiunea lui Isus pentru mireasa Lui. Isus rupe a șasea pecete pentru a aduce judecata prin soare, lună, stele și un cutremur mare (Apoc. 6.12-17). Dumnezeu va cutremura ordinea naturală a lucrurilor în râvna pentru Mireasa Lui.
 4. În cele din urmă, rugăciunile noastre slabe vor avea ca rezultat schimbarea istoriei într-un mod dramatic, după cum este descris în cartea Apocalipsei.
- I. „Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru?...”
1. Sfânt și Adevărat sunt două dintre atributele lui Isus care sunt accentuate în Apoc. 3.7. Aceste două dimensiuni ale inimii lui Dumnezeu sunt în contextul judecăților Sale din Vremurile din Urmă.
 2. Sfânt – judecată fără a viola iubirea (milă, bunătate)
 3. Adevărat – credincios în promisiunea lui de a executa judecăți (15:3; 16:5-6; 18:5-6, 20, 24). Adevărat în informația cu privire la judecarea celor vinovați. Judecata lui Dumnezeu nu este prea severă, nu este prea blândă, ci în deplină acuratețe și fără vreo judecată acre nu este la locul ei.
 4. 5.12, în loc să recurgă la acuzații împotriva lui Isus, acuzații care vor fi atât de răspândite în Vremurile din Urmă.

IV. DUMNEZEU RĂSPUNDE MIJLOCIRII MARTIRILOR

Fiecăruia din ei i s'a dat o haină albă, și li s'a spus să se mai odihnească puțină vreme, pînă se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, cari aveau să fie omorîți ca și ei

- A. În cer, Dumnezeu răspunde în două moduri
1. Întâi, el dă fiecărui martir o robă albă. Robă albă –de 5 ori (6:11; 7:9, 13, 14; vezi 22:14). Robe – declarația cerească a purității sfinților – anulează verdictul „vinovat” din partea lumii. Robe de rang înalt după cum Isus poartă (1.13). În primul secol, roba era o declarație a societății înalte. Isus a avertizat cu privire la cărturarii care „poartă haine lungi” (Mc. 12.38). Albe – puritate, slavă și biruință – slava răsplăteii cerului. Hainele purtate de către cei 24 de bătrâni (4.4), pentru cei vrednici/credincioși din Sardes (3.4-5) și îngeri la înviere (Mc. 16.5). Mireasa va purta haine strălucitoare și curate care vorbesc depe faptele ei drepte (19.8). Robe albe – puritate a credinței încercată prin foc (3.4-5 face aluzie la 6.11).

2. În al doilea rând – asigurarea cu privire la faptul că rugăciunile lor vor primi răspuns. Ei nu vor primi trupuri înviate până când Cristos nu se va întoarce (Apoc. 20.4-5).
- B. Sunt instruiți să se odihnească în robele albe, cu asigurarea faptului că Dumnezeu va răspunde.
1. **Odihnă și așteptare** – „odihnă” – și nu „opriți-vă din a striga pentru răzbunare”. Odihnă în slavă și binecuvântare – să se bucure de beneficiile cerești – paralelă în 14.13. Odihnă de la „munca” lor din cer (14.8).
 2. „Puțină vreme” este aceeași expresie pe care Isus a folosit-o de două ori (Ioan 7.33; 12.35). În Ioan, „o vreme” reprezintă mai puțin de un an. De asemenea, în Apoc. 20.3, scurta perioadă de libertate a lui Satan este numită „puțină vreme”
- C. Până când se va împlini numărul celor împreună slujitori cu ei și al fraților lor, care urmau să fie omorâți ca și ei.
1. Alții vor muri în viitor. Dumnezeu a stabilit un număr de martiri care trebuie împlinit. Coloseni 1.24 – ceea ce lipsește necazurilor lui Cristos. **Propulsează mișcarea de rugăciune, curăță Biserica, declanșează secerișul.** Mt. 23.31-32 – uciderea proorocilor duce la creșterea vinovăției. Îi separă pe cei necredincioși – autoexpunere.
 2. Mișcarea de rugăciune din cer nu a primit decretul de a se opri din mijlocire, ci să fie în pace în duhurile lor cunoscând faptul că un moment suveran a fost deja decretat pentru a se face răzbunare împotriva răzvrătiților. Vremea lui Dumnezeu nu se va împlini până când nu se va completa numărul martirilor.
 3. Vărsarea de sânge neprihănit are un impact dinamic în domeniul spiritual și în cadrul mișcării de rugăciune.
- D. Până când numărul celor împreună slujitori cu ei se va împlini. Martirii sunt descriși în două moduri. Întâi în termenii relației lor pe verticală ca și robi ai lui Dumnezeu. În al doilea rând sunt descriși în termenii relației pe orizontală cu frații în credință.

V. RUGĂCIUNEA DIN VREMURILE DIN URMĂ VA DECLANȘA JUDECATA MONDIALĂ

Lăudați pe Domnul! Cîntați Domnului o cîntare nouă, cîntați laudele Lui în adunarea credincioșilor Lui! Să se bucure Israel de Cel ce l-a făcut, să se veselească fiii Sionului de Împăratul lor! Să laude Numele Lui cu jocuri, să-l laude cu toba și cu arfa! Căci Domnul are plăcere de poporul Său, și slăvește pe cei nenorociți, mîntuindu-i. Să salte de bucurie credincioșii Lui îmbrăcați în slavă, să scoată strigăte de bucurie în așternutul lor! Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tăișuri în mîna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor, și să pedepsească popoarele; să lege pe împărații lor cu lanțuri, și pe mai marii lor cu obezi de fer, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Lui. Lăudați pe Domnul! (Psa. 149.1-9)

- A. **Psalmul 149** vorbește despre cea de-a cincea pecete ca fiind mai severă decât primele 4. Mișcarea de rugăciune declanșează o groază a mâniei lui Dumnezeu (Apoc. 19.15).
- B. **Psalmul 149** descrie mișcarea de rugăciune (propulsată de muzica profetică) ca fiind mai înfricoșătoare decât primele 4 peceti care au venit înaintea ei. Rugăciunile sfinților din cer împreună cu rugăciunea Bisericii de pe pământ, în unitate cu Isus și Duhul Sfânt eliberează puterea lui Dumnezeu în judecată, așa cum este scris în Apocalipsa (trâmbițe și potire). Psalmul arată spre marea realitate de care se bucură oamenii lui Dumnezeu. Descrie paradigma nupțială despre care se vorbește în Apoc. 22.17. Isus își va arăta frumusețea și dorința aprinsă pentru oamenii Săi (Ps. 149.4). Dumnezeu își va descoperi gloria față de sfinții care sunt plini de bucuria Domnului. Acești războinici în rugăciune sunt neînfricați deoarece sunt bolnavi de dragoste. Aceste aspecte vorbesc despre paradigme nupțială care va catapulta Biserica într-un loc al ungerii din care va înălța laude. Această mișcare mondială a laudei este ultimul eveniment natural care va declanșa judecata lui Dumnezeu asupra popoarelor.

VI. CONCERTUL RUGĂCIUNII CU PROGRESIA VĂZUTĂ ÎN APOCALIPSA

- A. **Concertul rugăciunii așa cum îl vedem în Ps. 149 cuprinde o progresie ca o mișcare de rugăciune mondială, descris în cartea Apocalipsa** (Apoc.5:8; 6:10; 8:3; 14:3; 19:2-4; 22:17). Mișcarea de rugăciune a Vremurilor din Urmă constă în convergența mijlocirii cereștii a sfinților cu Isus și Duhul Sfânt (Evr.25; Rom. 8:26, 34; Ps. 2:7-9; Apoc. 22:17) combinate cu rugăciunile Bisericii pe pământ eliberând plinătatea favorului lui Dumnezeu peste sfinți (Dan. 7:22).
1. Serafimii se închină zi și noapte (Apoc.4.8). Ei sunt redirecționați asupra pământului într-o nouă cântare în Apoc. 5:8-9, cu focalizare asupra pământului cu un cer curat și Satan care nu mai este.
Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (Apoc. 4.8)
 2. Rolul Serafimilor este preluat de Biserică (Apoc. 7.15)
Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-i slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. (Apoc. 7.15)
 3. Potirele rugăciunilor sunt pline pretutindeni în lume odată cu eliberarea cântării peste pământ (Apoc. 5.8-9)
Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s'au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, cari sînt rugăciunile sfinților. Și cîntau o cîntare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. (Apoc. 5.8-9)
 4. Proclamarea sfinților (7 caracteristici) – Apoc. 5.12

Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apoc. 5.12)

Biserica de pe pământ se alătură și ea cu decretul profetic semnificativ al mulțimii cerești în Apoc. 5.12 spunând cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, gloria și lauda!” (Apoc. 5.12). Decretele profetice sunt deosebit de importante în opoziția noastră față de rău, în timp ce proclamăm victoria sigură a lui Isus. **Puterea** – Isus va primi conducerea guvernamentală peste popoarele întregului pământ când se va reîntoarce. **Bogăția** – toată bogăția popoarelor va fi transferată conducerii lui Isus. **Înțelepciunea** – Isus va determina și supraveghea planurile de acțiune al lui Dumnezeu. **Tăria** – tăria în omul lăuntric al lui Isus (Ef. 3.16) asigură faptul că El va continua fără preget în blândețe și bunătate etc. **Cinstea** – sfinții vor răspunde lui Isus în loialitate plină de afecțiune. **Gloria** – Isus va opera în domeniul supranatural (ungerea Duhului). **Lauda** – cea mai mare forță de muncă din istorie, odată ce toate popoarele vor coopera cu Isus.

NOTĂ – rezultatul închinării zi și noapte a serafimilor (Apoc. 4.8) împreună cu sfinții care umplu potirele rugăciunii (Apoc. 5.8) ducând la alungarea lui Satan (Apoc. 12.7). Acest aspect schimbă „rolul” serafimilor care dau locul sfinților să dețină un rol-cheie și sfinți care spun amin (Apoc. 19.2-4).

5. Mișcarea de rugăciune este plină de autoritatea lui Dumnezeu datorită martirajului (Apoc. 6.10)

Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Pînă cînd, Stăpîne, Tu, care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului?” (Apoc. 6.10)

6. Mișcarea de rugăciune eliberează focul lui Dumnezeu din cer (Apoc. 8.3-4)

Apoi a venit un alt înger, care s'a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s'a dat tămîie multă, ca s'o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămîie s'a ridicat din mîna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar, și l-a aruncat pe pămînt. Și s'au stîrnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pămînt. (Apoc. 8.3-5)

7. 144,000 de cântăreți profetici cu cântări noi (Apoc. 14.3)

Cîntau o cîntare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrînilor. Și nimeni nu putea să învețe cîntarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, cari fuseseră răscumpărați de pe pămînt. (Apoc. 14.3)

8. Rolul sfinților în închinare (Apoc. 19.2-4) în timp ce Serafimul strigă „Amin! Aleluia!”

Pentru că judecățile Lui sînt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pămîntul cu curvia ei, și a răzburat sîngele robilor Săi, din mîna ei.” Și au zis a doua oară: „Aliluia!.. Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!” Și cei douăzeci și patru de bătrîni și cele patru făpturi vii s'au aruncat la pămînt și s'au

închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: „Amin! Aliluia!” (Apoc. 19.2-4)

9. Expresia supremă a rugăciunii este **Apocalipsa 22.17**; în timp ce Mireasa din lungul și latul pământului, având o identitate nupțială, strigă sub ungera Duhului „Vino, Doamne Isuse!”

Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Apoc. 22.17)